

185524

BALÁZS BÉLA

A FEKETE KORSÓ

ÚJ JÁTÉKOK

GYOMA, 1919.
KNEB IZIDOR KIADÁSA

OSAK
OSAK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BALÁZS BÉLA
A FEKETE
KORSÓ

ÚJ JÁTÉKOK

GYOMA, 1919.
KNER IZIDOR KIADÁSA

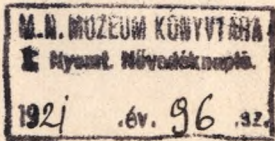
~~P. O. könyv.~~
~~339 st.~~

Szinpadokkal szemben kézirat.
Minden jog,
az előadás és a fordítás joga is,
a szerzőé.

185524

Nyomatott Kner Izidor könyvnyomdájában, Gyomán.

ANNÁNAK

A FEKETE KORSÓ

ÁRNYJÁTÉK Ó-EGYPTOMI SZILHUETEKRE

SZEREPLŐK:

Pamyles

Tui

Földalatti hang

Áldozatot vivő nők

Hadikocsik

Bárkások

Táncosnők

Múmiák

Sivatag-tájkép. Balszélien az alvilág bejárata, Osiris tetőig érő szobrának konturjával. Hátrább pálmák, gulák, szfinkszek elszórt szilhuetei. Jobb szélről behajló pálmaliget.

Melankólikus, egyhangú muzsika. Nagy kiterjesztett szárnyú saskeselyű lebeg a sivatag felett, aztán eltűnik.

PAMYLES: *jön jobbról, kezében vándorbot*

Vándor vagyok én, szomorú, aki már
[nem számolok éveket többé.

Mert haj, rég elhagytam a tarka földi
[mezőket,

Hol az évszak színei egymást váltva
[mutatják.

Sivatag útra nyugatnak mentem, egyre
[nyugatnak,

Merre a nap száll aranyos bárkáján,
[hol az éjnek

Nagy fekete kapujába befordul.

Most ideértem végre. Alkonyi árnyak
Sivatagján megállok.
Ez az éj tornáca. Elöttem
Im a halálnak ős kapuja feketéllik,
Mögötte Osiris bús birodalma.

FÖLDALATTI HANG: Ki vagy te árnyék?

PAMYLES: Hatalmas Osiris, Abydos ura, hallom,
Halottak királya a hangodat hallom.
Pamyles az én nevem és nagy
[kincses Egyiptom
Földjéről jöttem nyugatra, a holtak
Bús birodalmának kapujához.

FÖLDALATTI HANG: Ember vagy-e vagy lélek?
Élsz-e vagy meghaltál?

PAMYLES: Hatalmas Osiris! Te nyugat lakói közt
[a legelső!
Trónusaid temetőekben merednek,
Tested aranyból, lapis lazuli arcod,
Fejedet malachit korona koronázza.
Halljad Osiris, hogy ember vagyok még,
Emberi faj, a napisten

Hulló könnyeiből lett, szenvedve
[bolyongó,
Világrasírt kicsi ember és élek.
De im levetette az élet színeit testem,
Hogy árnyként én is az árnyak
[sivatagába jöhessek,
Mely a nap s az éji sötétség két
[partja között van.
Lássad az élet színeit én levetettem,
Hogy örök birodalmad kapujához
[elérjek.

FÖLDALATTI HANG: Mit kívánsz?

PAMYLES: Hatalmas isten Osiris, tenéked
Hódol a nagy kilenc-istenség, téged
[a kisebb
Kilences istenség is imád már.
Nún is dús vizeit néked önti s a hűvös
Északi szél is néked száll fel a nilusi
[zúgón.
Kedvedre nő a virág és kedvedre nő
[a kalász is,
Mert minden a föld alól jön s a föld
[alatt te vagy az úr.

Hallgass meg engem Osiris; meghalt
[feleségem.

Meghalt szép kedvesem Tui ki édes
Húgom volt s szerelemmel szeretett
[engem.

Elhagyta Tui a házam és a földisten
Barna ajakával benyelte.

Lelke nyugatra szállt el hangtalanul
[mint

Ibis az alkonyi tóról, nesztelenül, mint
Éji sakál suhanása tamariszkusz
[bozótban.

Érte jöttem ide az árnyékok sivatagába
Fekete éj kapujához. Add vissza Osiris!
Fiatal volt még Tui, s a napnak
Színeivel szeme nem telt bé és a szíve
Jól se lakott szerelemmel.

Éhes halott lesz Tui, nyugtalan alvó.
Riadó vágya felveri majd birodalmad.
Én pedig árva Pamylen: nyugtalan élő
Kóborló szilaj árny a nagy földön.
Könyörülj te hatalmas Osiris!
Add vissza húgom szép feleségem!

FÖLDALATTIHANG: Vissza a nap sohse fordul keletre,

Vissza a nilusi víz se fordítja folyását,
Vissza a vágy sohse fordul.

PAMYLES: De vissza, de visszatér a kalász is
[tavasszal,
Vissza virág is harsogó nilusi árral,
Téged, a holtat is megsiratott a
[nagy Isis,
Szétszórt csontjaidat ki bolyongva
[kereste.
Téged is égi anyád támasztott szép
[elevenné.
Vissza, de vissza térsz a kalással Osiris,
Vissza virágban harsogó nilusi árral

FÖLDALATTI HANG: Vágyaddal döngesd meg
[kapuját a halálnak!

PAMYLES: Hatalmas Osiris, Abydos ura Vennofre!
Sok nevedet mind ismerem soknevű
[isten
S nevükön nevezem negyvenkét
[isteni birád
Akik ülnek tűzfedelű csarnokban
[körötte.

Hatalmas a név, de erősebb vágya

[a szívnek!

Reszket a fekete ajtó, fekete zárja

[lepattan,

Fekete árnyak jönnek im szabadulva:

[a holtak.

Gomolyogva már kidagadnak az éjből.

Jertek, óh jertek! Karjukat nyujtják,

Fuldoklók fekete árban.

[Jertek óh jertek!

Szomjú vágyam felissza az éjnek

Fekete vizeit, a halálnak fekete árját!

Az alvilág kapujának egyenes konturján alakok domborodnak ki félig, majd eltűnnek; karok nyúlnak ki, majd eltűnnek; végre elindul az árnyékok menete: ó-egyptomi friz. Áldozatot vivő nők. Hadikocsik, bárkások, táncosnők.

FÖLDALATTI HANG: Ismerd meg Tuit!

Áldozatot vivő nők kosarakkal a fejükön.

PAMYLES: Asszonyok, áldozatot hova visztek?

[Mit tud

Adni az árnyék? Jaj fekete kosarakban
[íztelen fekete árnyat.
Nincsen köztetek ő. Neki édes volt
[napon érett
Tarka gyümölcse a kertnek. Ő hideg
[árnyat utált.
Asszonyi áldozatul melegét és bíbor
[édességeit adta.
Nincsen köztetek ő.

Bárkások árnyai jönnek.

PAMYLES: Árnyék-bárka sötét, hús árnyék
[árjain úszik.
Híg vizeken híg csolnak. Az árnyék
[tartja az árnyat.
Nincsen köztetek ő. Mert szíve
[nehéz volt.
Szíve nehéz volt: árnyat az árnyba
[lehúzna.
Nincsen köztetek ő.

A bárkások elvonulnak. Hadikocsik és harcosok jönnek.

PAMYLES: Harcoló holtak! Ölni akartok-e régi
[megöltek?
Kit sebesít meg az árnyék? Vértelen,
[gyenge dühöngők.
Nincsen köztetek ő, mert csókja is
[vért harapott,
Szemefénye keményebb volt
[nyilatoknál.
Nincsen köztetek ő.

Táncosnők sora vonul fel.

PAMYLES: Táncoló árnyéklányok, néktek hajlani
[könnyű.
Éji lehellet lenget, néma halálvizek
[karcsú nádasa vagytok.
Nem csörren a gyöngy, lobogó haj hő
[szele nem ver az arcba.
Nincsen köztetek ő, mert nézlek s
[nem remegek.
Nem gyúl ki pirosra az árnyam, nem
[ver ki verejték.
Nincsen köztetek ő.

Teljesen egyforma múmiák jönnek egymásután.

PAMYLES: Kicsodák e sötétlő múmia árnyak?
Begubózva az éjbe miért
Hordják a halál tapadó feketéjét?
Nem ereszti az éj el; rajta ragadva
Feketén öleli s árnyékba rejti az árnyat.
Pedig itt vagy Tui, kedvesem, érzem!
Rejtett testedtől ragyogó a sötét, mint
[fekete gyémánt.
Vakít a sötétség, mint nászéjszaka
[lángoló árnya.
Állj meg, múmia, állj meg! Látom
[a láthatatlant!

Az utolsó múmia megáll, a többi elvonul

Mire válik az ember az éji gubóból
[kiszállva?
Ember alak marad-é vagy
[főnixszmadár lesz?
Könnyű fecske talán vagy méla darú?
Megismerem-é majd Tuit, jaj
[megismer-e engem,
Alakja cserélve ha kilép az éji ruhából?
Várj még múmia várj, ne ereszd ki
[a lelkét

Majd én faragom ki belőle,
[szerelemmel kihántom,
Kivési a vágyam a testét. Szép
[vonalának
Utján járva ezerszer, ismeri ajkam
[a rajzát.
Hajára, hajára hajolva leszédült
[ajkam a vállig.

A múmiából előtűnik Tui feje

Válla sikos pihenő párkányán elfért
[homlokom épen.

*Pamyles szavai nyomán lassan kijő
Tui egész alakja*

Merülőfejemet felfogja a ringató hullám:
Kicsi mellei ringató tengere, lágy
[kicsi tenger.
S meredek zuhanással a csípőn
Szédítő tüzes örvény húzza le arcom
S forró homlokomon ég forróbb
[domborodása.
Lesiklik a combok nyúlánk ívein térdig,

Két karcsú templomi oszlopról szent
[félelem édes
Borzongása lehel rám, s térdeinek
[kicsi arca
Tenyeremben remegve melegszik.
De gyenge bokája lehív gyökeréhez
[az égi virágnak:
Könnyel öntözöm és megcsókolom
[áldva a földet.

Tui egész meztelen alakja kiformalódott.

Vállán fekete korsót tart

FÖLDALATTI HANG: Vigyázzon az élő, halottakat
[hívni vigyázzon
Viszhangos a halál és hívja a hívót.
Két hívás vív: az élet vív a halállal.

PAMYLES: Tui!!

TUI: Ki szólít, ki szólít? Forró hangja
[lecsap rám,
Tüzes ostora hajt ki az éji álmakolból.
Húzza a szívemet, húzza fájó horga
[a hangnak.

Hűs éji vizek fenekéről kihalássza
[a szívem.

PAMYLES: Nem ismeri szíved égő ütését
[e hangnak?
Nem ismeri szíved az édes fájdalom ízét?
Pamyles hív ki, a férjed, szomorú
[szeretőd szól:
Ó Tui gyermekem édes, világra teremtett
Ujra szerelmem, jössz-e velem hát
Jössz-e a földi mezőkre?

TUI: Pamyles, édes uram, ha élni akarsz
[menekülj, mert
Mély a halál és mélybe ne nézz, mert
Szédül a szíved.

PAMYLES: Hallod-e Tui, hívlak, hívlak vissza a földre
Hívlak vissza a fénybe, vissza
[meleg szerelembe!

TUI: Ne hívjál Pamyles, ne hívjád a holtat,
Mert viszhangos a halál és hívja a hívót.
Erős a halál hívása, erősebb, mint
[a tied lesz.

PAMYLES: Nincsen erősebb hívó, mint
[a szerelmem.

TUI: Szerelimmal hív majd visszafelelve
[a viszhang.
Pamyles ne hívjál.

PAMYLES: Boldog öröm hív Tui, dús gyönyörűség.

TUI: „Boldog öröm, gyönyörűség“ mondja
[felelve a viszhang.
Pamyles, ne hívjál.

PAMYLES: De hívlak, Tui, de hívlak vissza
[a kertbe.
Hideg éj árnyékmocsarából hívlak
[vissza a napra.
Sárga piros tulipánok erdeje bomlik
[a szélben,
Lobogó, puha szirmok zápora csapja
[a tested.
Hallod-e színtelen árnyék?
[Ott barna a tested.
Harmatos bronza a nap sugarától
Kondul barna haranggá.

Könyező ősz szemefényét fényli a bőröd
[és néz rám,
Szerelemtől párás, forró, barna tekintet
[a tested.
Hallod-e színtelen árnyék? Sárga
[borostyán
Színbe vakít a fővény és Tui alakja:
Barna hegyes láng, csap ki belőle,
[az égnek
Mély ametisztboltját perzselve sötétre.
Hallod-e színtelen árnyék? Színek
[vannak a földön!
Remegő ragyogással tolongva,
[boldogan érintik egymást.

TUI: Jaj, fájnak a színek, Pamyless, fájnak
[a színek.
Különbözik egyik a másiktól, örökös
[idegenség
Fogja a sárga borostyánt messze a
[kék ametiszttól.
S hiába hajol levelére a lótosz,
Hiába hajol le az ég is a földre,
A szín nem ereszti jaj össze a bús
[szeretőket.

S egyedül van a kékben a lótusz
[örökre,
Zöld levele egyedül van s árva
[a zöldben.
De az éj, de az éj boruló lágy,
[olvadó árnya
Olvasztja a színek kérgeit.
[Mámoros ömlés
Önti az olvadt dolgokat boldog
[egyesülésbe.
Őket ezerszín nap dermeszti ezernyi
[magányba
De az éj suhogó takarója alatt mind
Újra rokon s ölelésre bújnak boldogan
[össze.
Óh édes az éj, egymásratalálás kéje,
Mámoros elmerülés. Óh édes az éj.

PAMYLES: A halál fekete mezején nincs út és
[nincsen irány már
És nincsen alakja a testnek. Hogy
[ismeri ott meg a lélek,
Hogy ismeri meg szeretőjét?
Drága alakjának rajzán, ha nem érti
Isteni írás szent vonalában a sorsát?

TUI: A halál fekete mezején nincs út és
[nincsen irány már,
Mert otthon vannak lelkek, minden
[utak kikötőjén
Sötét anyaméhe a létnek:
[úttalan otthon.
És nincsen alakja a testnek, mert jaj,
[fájnak a formák.
Éles vonalát hiába feszíti a vágy.
Börtön a test szép rajza, kegyetlen
[kerítés.
Hiába ölelsz, hiába haragsz szeretődbe
[és téped a tested.
Nem ereszt a kerítés, egyedül vagy
[örökre.
De az éj boruló, lágy, olvadó árnya
Olvasztja a formák kérgeit.
[Mámoros ömlés
Önti az olvadt dolgokat boldog
[egyesülésbe.
Óh édes az éj, egymásra találás kéje,
Mámoros elmerülés. Óh édes az éj!

PAMYLES: Óh Tui, Tui, szédül a szívem!

- TUI: Mély a halál s örvényes az éjszaka
[mélye.
- PAMYLES: Óh Tui, Tui, jer közelebb, testem keretét
[kifeszíti a vágyam.
- TUI: Hiába símulnék hozzád és hiába
[ölelnél.
Csak az éj, csak az éj árnyékhulláma
[mos össze.
- PAMYLES: Olvasszad a testem, az éjbe.
Óh, mosson el árja az árnyak!
- TUI: Korsóban az éj vize van, a halál
[vize van . . .
Puha édes víz, olvasztó bársonyos
[hullám.
- PAMYLES: Óh öntsd ki a korsót, öntsed, öntsed
[az árnyat!
Öntsed az éjt, a halált, olvasztó
[mámoros ömlést!

Tui lehajtja a fekete korsót, melyből fekete sugárban ömlik az éj fekete vize a földre és gyorsan áradva, fekete szintje egyre magasabbra emelkedik. Térdig, majd derékig, aztán vállig merülnek benne. Végül egészen előnti őket

PAMYLES: Zuhogó, boldog borulása az éjnek
[borulj rám!

TUI: Érzed-e édes? Érzi-e lábad a mámoros
[örvényt?

PAMYLES: Sok ezer mértföldön utánad hiába
[gyötörtem a lábam,
Most ért csak utól. Beleszünt
[a tiédbe.
Óh lábak örök keresők!
Most éri el térdem a térded!

TUI: Érzed-e édes ágyékok lágy
[merülését?

PAMYLES: Hiába öleltelek eddig vad szerelemmel
[ezerszer,
Örök egyesülésre most torkol a testem
[öledbe!

TUI: Érzel-e édes, karoddal is érzel-e
[engem?

PAMYLES: Nyújtotta vágyam ezerszer, nyújtva
[a karjaim hídját.
Soha rajta, tehozzád Tui, át se
[mehettem.
Már nem vagy a másik parton,
Ím leszakadt a karjaim hídja.

TUI: Látsz-e még engem, kedvesem
[látsz-e?

PAMYLES: Látom az arcod.

TUI: Még messze vagy akkor. Várj . . .
[jön az éj . . .

PAMYLES: Jön az éj.

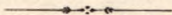
TUI: Hallasz-e engem kedves, hallod-e
[hangom?

PAMYLES: Hallom a hangod.

TUI: Még messze vagy akkor. Várj, jön
[a csönd . . .

PAMYLES: Jön a csönd.

A fekete ár egészen elborítja őket. A megmaradt fehér csikban megjelenik a kiterjesztett szárnyú saskeselyű fekete szilhuetje lebegve a fekete vizek felett. A sas szárnyát terpesztve elborítja a fehérséget és a színpad egész négyszöge sötét lesz.

OSZK

KODÁLY ZOLTÁNNAK

A KIRÁLYNŐ KOMORNÁJA

OPERA EGY FELVONÁSBAN

SZEREPLŐK:

Anashuya, királynő

Szitrangada, a királynő komornája

Draupadi

Szatiavati

Kamalila

} *rabnők*

Dasharata, királyfi

Vidura, szolga

A miniszter

Rabnők, testőrök, hóhér

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Dús pompájú indiai hárem. Jobbra és balra függönyös ajtó. Bal-hátsó sarokban lépcsős, csipkefüggönyös, emelt trónus, mögötte ugyancsak függönyös ajtó. Jobb-hátsó sarokban ülke, melyben virágos kerevet látható. Szőnyegek, girlandok, kandelaberek és füstölők. Színes, meleg, érzéki női-atmoszféra.

A trónus lépcsőjén rabnők ülnek, tompaszínű, bő és hosszú ruhákban. Valamennyinek lila fátyol takarja az arcát: mind egyformák. A lépcső lábainál a miniszter áll. Mikor a függöny felmegy, a trónus mögötti függönyös ajtóból kilép Anashuya királynő és Szitrangada, a komornája.

MINISZTER: *fehérszakállú, tekintélyes férfi. Basszus*
Hódolat néked királynő,
Tengerek gyöngye, Gangesz lótusza,
Félelmesfényű csillag: Anashuya,
Világszép királynő hódolat neked.
földig hajol.

RABNŐK KÓRUSA: Félelmesfényű csillag, Anashuya
Világszép királynő hódolat neked.

MINISZTER: Hallgass meg engem Himalája leánya
Szájamból népeid bánata szól:
Trónusod féltjük, országodat féltjük,
Örökös nincsen, nincsen utód.
Hajadon magányod, gőgös
[szüzességed
Hideg északi fénye egyszer kialszik
Suj csillaga nem kél barna éjjelünknek.
Könyörgünk válassz férjet magadnak.
Érted epednek a föld hősei mind.
Szerelemtől ne irtózz, férfiöleléstől
Édes a csók és édes a kéj.

RABNŐKKARA: Könyörgünk válassz férjet magadnak
Édes a csók és édes a kéj.

ANASHUYA: *szoprán. — Exotikus pompájú ruhában,
nehéz palást a vállán, fején diadém*
Szerelemtől szívem nem irtózik.
Óh várom, várom, várom
Hősömet várom
És világon szerte hirdetem,

Hogy várom, várom, várom
Hősömet várom
Ki a próbát megállja,
Engem érdemel.

De nem vagyok olcsó
Útszéli rózsza
Ki után mindenki
Nyujthatja kezét.

Vagyok királynő
Himalája lánya.
Fejével játszik
Aki megkívánja.

RABNŐK: Fejével játszik aki megkívánja.

MINISZTER: Halálos a próbád Himalája lánya.
Szüzességed büszke jégtornya körül
Hős királyi kérők
Bús temetője terül már.
Kegyelmezz végre egynek.

[Válassz, válassz!

Örökös nincsen, nincsen utód.

ANASHUYA: *felugrik* Hallgass! —

Hitványak között válasszak-e én?
Hazug szerelemnek magam odaadjam?

Én nem kívánom, hogy sárkányt öljön
Sem azt hogy tűzön lovagoljon át.
Csak azt kívánom, engem szeressen,
Engem, csak engem szűz Anashuyát.

Asszonykisértésnek tudjon ellenállni,
Csókos csábításba ne szédüljön el!
Ide ne jöjjön királynőt kérni
Akinek mindegy, hogy kit ölel!

Ez az én próbám; szerelem próbája.
Halál fejére aki meg nem állja!

RABNŐK: Halál fejére aki meg nem állja.

ANASHUYA: Nyoszolyámat oroszlánok nem őrzik,
Csak énekes, csókos, szép asszonyok.
Akinek szívét meg nem ejtik,
Királyi csókot annak adok.

Hús fehér karoknak ragyogó sővényén

Törjön keresztül aki engem szeret.
Forró szemeknek tüzén ne gyulladjon
Aki engem akar, csak engemet.
Ez az én próbám: szerelem próbája
Halál fejére aki meg nem állja.

RABNŐK: Halál fejére aki meg nem állja.

MINISZTER: Hallgass meg engem Himalája lánya.
Udvarodhoz új kérő érkezett.
Szép Dasharata, Birma királya,
Kit hozzád röpdülő szíve vezetett.
Szilaj tengereken át jött,
Borzas hegyeken.
Dühöngő elefántcsordákkal,
Falka-tigrissel küzdve egyedül.
Szívében Ráma tüze lángol,
Karjában Krisna ereje.
Kegyelmezz néki Himalája lánya!

leborul

SZITRANGADA: *ruhája olyan formájú mint a rabnőké,*
csak feltűnően világosabb és színesebb
Holdbéli lilium az arca.
Hosszú pillái alatt

Boldog szerelmi halálnak bársony
Örvénye sötétlik.
Gyenge fiatalsága
Remegő lótuszbimbón
Hajnali harmat.
Kegyelmezz néki királynő,
Félelmesfényű csillag, Anashuya!
leborul

RABNŐK: Kegyelmezz néki királynő,
Félelmesfényű csillag, Anashuya!

ANASHUYA: — Hallgass Szitrangada!
Hallgassatok rabnők!
Dasharata szerelme
Ha meg nem állja a próbát
Beszennyez engem s meg kell halnia!

Rabnőim fel, fel!
Védjete engem,
Férfi csalfaságtól
Őrizzetek!
Nyoszolyám körül
Búbájotok buja lángja lobogjon
Csóktüzetek! *a rabnők felkelnek*

RABNŐK: *táncolva* Gyilkos a mi csókunk,
Ölelésünk halálos,
Jaj annak aki minket szeret.
Szomorú szerelemmel
Szeretõnket megõljük
Bús özvegyek minden csók után.

ANASHUYA: Jõjjon hát Dasharata,
Vezesd ide be!
Függõnyõm mögûl itt nézem
[a tornát.
Szerelmi varázssal harcoljon meg
[értem
És meghal hogyha elbukik.
Ezt esküdtem az isteneknek.

RABNŐK: Jõjjon hát Dasharata!

MINISZTER: *átmegy a színen, jobbra el*

ANASHUYA: Draupadi hajrá!
Szatiaváti hajrá!
Kamalila! Mádri!
Rabnõim rajta!
Készüljete!

*a megnevezettek egyenként kilépnek táncolva
és utánuk valamennyi*

Szűz koronám körül
Búbjátok buja lángja lobogjon,
Csóktűzetek.

RABNÖK: *bánatos alázattal*

Gyilkos a mi csókunk,
Ölelésünk halálos,
Jaj annak aki minket szeret.
Szomorú szerelemmel
Szeretõnket megöljük
Bús özvegyek minden csók után.
énekelve elvonulnak balra

ANASHUYA: *egyedül maradtak Szitrangadával*

Szitrangada készülj!
Illatos hajnali szellő.
Utolsó próbán veszedelmes
Szépségeddel küzdjön
Aki Anashuyát akarja.

SZITRANGADA: Soha férfit kétszer nem öleltem.
Siratásra virradt nászéjszakám.
Szomorú szerelemmel

Szeretõmet megõltem,
Bús özvegy minden csók után.

ANASHUYA: Jõn Dasharata!

behúzza a trónus csipkefüggõnyét, de nem egészen. A nézõ látja mögõtte a két asszonyt, amint kilesekednek.

A miniszter, Dasharata és Vidura bejõnnek.

MINISZTER: Jer Dasharata, ide lépj be
Párducos izmú; vad paripákat
Fékezõ hõs te.
Jer Dasharata, szép édesanyád
Kertjének legifjabb virága.
Lépj be.

DASHARATA: *tenor, karcsú, lányos arcú, gyermeteg ifjú.*

Mozdulatai rajongók, álmodozók és félszegek

Anashuya! — Anashuya! —

Hol vagy álmaim álma?

Hol vagy égi hattyú?

VIDURA: *bariton* Ejnye de szép itt!

Ejnye de jó itt!

Jó asszonyszagot érzek. *körül neszel*

DASHARATA: Anashuya! Anashuya! —

Szépséged fénylik

Költők énekében:

Gangesz hullámán

Fénylő holdsugár.

De hol a hold?

Hol van az égi hattyú?

Hol rejtőzik a fellegek mögött?

MINISZTER: Légy türelemmel ifjú Dasharata

Pihenj le itt a hosszú út után.

DASHARATA: *megragadja a minisztert*

Oh mondjad, mondjad

Merre, hol találom?

Hogy lássam végre Himalája lányát.

Arcának illata betölti a világot!

Szeméről énekelt édesanyám.

Oh mondjad, mondjad

Merre hol találom?

Hadd lássam végre Anashuyát!

MINISZTER: Légy türelemmel ifjú Dasharata.

erőszakkal leülteti

Pihenj le itt a hosszú út után.

DASHARATA: *a miniszterbe kapaszkodva*
Mesélj nekem, te ismered.
Haját meséld, óh mondd milyen?
Anyám azt mondta, hogy folyó arany.

MINISZTER: *nehezen kibontakozva kifelé megy*
Légy türelemmel — meglátod.
Ide fog jönni Anashuya hozzád.

DASHARATA: Ne menj még, mesélj még!
Milyen a hangja?
Anyám azt mondta Kokila madaré.

MINISZTER: *az ajtóban*
Várj türelemmel — ide fog jönni
Türelemmel —
Várjad — *el*

DASHARATA: *gyermekes mozdulattal utána tárja karját*
Ne menj még — mesélj még!
Mesélj szemöldökéről —
Anyám azt mondta — *eltakarja az arcát*

VIDURA: *leül* Ejnye de jó ülés esik itten
Asszonyomeleg a párna selyme még.

ANASHUYA: *a függöny mögött halkan*
Holdbéli liliom az arca.
Hosszú pillái alatt
Boldog szerelmi halálnak
Bársony örvénye sötétlik.

SZITRANGADA: Gyenge fiatalsága
Remegő lótuszbimbón
Hajnali harmat.

ANASHUYA: Piros ajkának édes
Rózsájára szívem,
Mint részeg méh
Dalolva száll a szívem.

ANASHUYA ÉS

SZITRANGADA: Dasharata, Dasharata szeretlek.

DASHARATA: Anashuya! — Anashuya! —

ANASHUYA: *mint fent* Szitrangada jaj reszketek.
Meg fogja-e állni a próbát?

SZITRANGADA: *letérdel*

Könyörülj rajta, kegyelmezz!
Oldd fel a próba alól.

ANASHUYA: Nem. Nem lehet. Köt az eskü
Köt esküm és köt büszkeségem.
Ezerszer sért ha ő engem elárul.
Haljon meg hogyha elbukik!

DASHARATA: *felugrik* Anashuya! — Anashuya!
Hol vagy álmaim álma?
Meddig várjalak?
Ezer életen át már
Vár téged vándorló lelkem.
Meddig várjalak?
Anashuya ha túl vagy e földön
Üzend meg, üzend meg,
[hol haljak utánad?
Honnan ér lelkem hamarább utól?

VIDURA: Ne emlegesd a halált már,
Csúnya halált útálatost.
Túl vagyunk a veszedelmen
Hálistennek, hálistennek.
Ijesztettek nagy próbával
Ijedtem is nem tagadom.
Forgattam a fejem, néztem
Hol a sárkány vagy a tigris,
Megküzdeni melyikkel kell?

Minden sarok mögött lestem
Ágy alá is mindig néztem.
De látod-e, nem volt semmi.
De látod-e, itt vagyunk már
Hálistennek, hálistennek
Hálistennek, hálistennek! *ugrál*

DASHARATA: Bár kellene harcolnom
Millió sárkánynyal
Tudnám, hogy érte vívok
És elnyerem ha győzök.

VIDURA: *titokzatosan súgva*
De azt mondják vár egy próba
Jó kis próba, kedves próba
Csábitani jönnek lányok
kezeit dörzsölve
Édes lányok, drága lányok
Csínnal, csókkal csalogatnak.
Arra kell majd jól vigyázni
Hálistennek, hálistennek
Hálistennek, hálistennek.

DASHARATA: *Oda se hallgat, kitárt karokkal*
Anashuya! — Anashuya!

ANASHUYA: Karcsú derekához
Remegő lelkem hajlik.
Mint gyenge szőlő inda
Ércoszlopra ha felfut.

SZITRANGADA: Kegyelmezz néki királynő
Oldd fel a próba alól.

ANASHUYA: Mint büszke szarvas
Virágos ágat
Szeme letépte
A szívemet.

SZITRANGADA: Kegyelmezz néki királynő
Oldd fel a próba alól!

ANASHUYA: Reszketek érte!
Jaj, reszketek érte!
Szitrangada menj, menj,
Menj hívjad ide hozzám!

Szitrangada felugrik s menni készül. Abban a pillanatban kinyílik a bal ajtó és egymás után bejönnek Draupadi, Szatiavati, Kamalila és utánuk a többi rabnő.

ANASHUYA: *megragadja Szitrangadát*
Késő! — Jaj késő.
Isten kezében a sorsunk.

RABNŐK: *bókolnak és aztán körül táncolják Dasharatát*
és Vidurát

Üdvözlég Dasharata —
Sugárzó párduc, asszonyfékező
Szerelem diadalmas királya,
Üdvözlég Dasharata.
Üdvözlég Dasharata,
Asszonygyengítő édes lótuszillat,
Vasizmú lágyság, övetoldó.
Üdvözlég Dasharata!

VIDURA: Jönnek, jönnek édes lánykák
Csábítani csínnal, csókkal.
Édes lányok, drága lányok.
Hálistennek, hálistennek
Hálistennek, hálistennek.

A rabnők körülállják az elkáprázott és bódult
Dasharatát

DRAUPADI: *kilép a sorból és szembe jön Dasharatával.*

Felemeli a fátylát

Üdvözlégy Dasharata.

DASHARATA: *gyermekes mozdulattal térdre borul*

Anashuya!

RABNŐK: *halk nevető kórus* Ha-ha-ha-ha-ha —

DRAUPADI: Nem vagyok Anashuya királynő,

Draupadi vagyok

És ajándékba küldött engemet

Anashuya tenéked.

Szerény szolgálód, ime itt vagyok

Tiéd vagyok egészen Dasharata

letérdel Dasharata-val szemben

DASHARATA: *még térdelve*

Draupadi szép vagy mint hajnali erdő

Nem tudtam, hogy nálad

[szebb asszony

Lehet még.

DRAUPADI: *közelebb jön* Úgy nem sok asszonyt

[ismersz Dasharata.

DASHARATA: Táborban nőttem fel, férfiak között
Egy asszonyt ismerek: édesanyámat.

RABNŐK: *mint fent* Ha-ha-ha-ha-ha —

DRAUPADI: *egyre közelebb*
Sohsem szeretted még asszonyt?

DASHARATA: Szerettem édesanyámat.

RABNŐK: Ha-ha-ha-ha-ha —

DRAUPADI: Sohsem csókoltál asszonyt?

DASHARATA: Édesanyámat.

RABNŐK: Ha-ha-ha-ha
Ha-ha-ha-ha-ha.

DRAUPADI: *egész közel* Tanuld meg Dasharata
[milyen az asszony.
Tanuld meg rajtam sugárzó párduc.
Tanulatlanul Anashuya elébe ne lépjél
Mert kinevet, kinevet, kinevet
A büszke királynő.

RABNŐK: Ha-ha-ha-ha
Ha-ha-ha-ha-ha.

DRAUPADI: *kibontja a haját*
Tanuld meg milyen az asszonyi haj.
Mártsd bele Dasharata
Kezeidet mélyen. — —
Óh, remegő ujjaid lelkemig lenyúlnak.

DASHARATA: Óh!
Villámos forró
Hullámai égi folyóknak
Rohannak remegő karomon át.

DRAUPADI: *feláll és Dasharata fejére borítja haját*
Borítsd fejedre hajam éjszakáját.
Szédülj, szédülj!
Fekete illatörvényében
Most minden álmod elmerül.

ANASHUYA: *a függöny mögött*
Jaj, jaj. Reszketek érte.

SZITRANGADA: Jaj, jaj.
Nem fogja megállni a próbát.

ANASHUYA: Draupadit holnap megölöm.

DASHARATA: *felugrik* Anashuya! — Anashuya! —
Hol vagy álmaid álma?
Hol vagy égi hattyú?
Téged várlak, téged királynőm
Szépségnek orma a szépségek felett.

DRAUPADI: *leereszti fátyolát és visszalép a körbe*

ANASHUYA ÉS

SZITRANGADA: Győzött, győzött!
Óh áldott, boldog pillanat!
Győzött Dasharata.

SZATIAVATI: *kilép a körből és felemeli fátylát*
Üdvözlégy Dasharata.

DASHARATA: Anashuya!

RABNŐK: Ha-ha-ha —

SZATIAVATI: Szatiavati vagyok én,
Szerény szolgálód.
Királynőm küldött ajándékul hozzád.

Tiéd vagyok most Dasharata
Tiéd vagyok egészen.

DASHARATA: Felhők mögül kivakító napfény,
Fényesebb asszony lehet-e nálad?

SZATIAVATI: *közelebb jön*

Nem ismered az asszonyt Dasharata.
Tanuljad, kérlek rajtam is,
Tanulatlanul Anashuya elébe
[ne lépjél
Mert kinevet, kinevet, kinevet
A büszke királynő.

RABNŐK: Ha-ha-ha-ha
Ha-ha-ha-ha-ha-ha. —

SZATIAVATI: *egész közel hajol Dasharatához*
Tanuld meg Dasharata
Milyen az asszonyi száj.
Bibor lehelletét érezed-e
Érzed-e — érzed-e
Beszélő virágnak?

DASHARATA: Forró fúvásán tavaszi láznak

Felforralt bíbor tengerek
Gőze borít el.

SZATIAVATI: Temesd bele ajkad,
Temesd bele lelked,
Szédülj — szédülj!
Bíbor illat örvényében
Most minden álmod elmerül.

Dasharata ajkára szorítja az ajkát. Hosszú csók.

ANASHUYA: *a függöny mögött*
Jaj, jaj. Reszketek érte.

SZITRANGADA: Jaj, jaj.
Nem fogja megállni a próbát.

ANASHUYA: Szatiavatit holnap megölöm.

DASHARATA: *kitépi magát* Anashuya! — Anashuya!
Hol vagy álmaim álma,
Hol vagy égi hattyú?
Téged várlak, téged királynőm
Édesség orma minden édesség felett.

SZATIAVATI: *leereszti fátylát és visszalép a körbe*

ANASHUYA ÉS

SZITRANGADA: Győzött, győzött
Óh áldott, boldog pillanat
Győzött Dasharata.

KAMALILA: *kilép a körből és felemeli fátylát*
Üdvözlégy Dasharata. Rajtam is tanulj.
Kamalilán is tanuljad az asszonyt.
Tanulatlanul Anashuya elébe ne lépjél
Mert kinevet, kinevet, kinevet
A büszke királynő

RABNŐK: Ha-ha-ha-ha.

KAMALILA: *közel lép és lehúzza vállairól a ruhát*
Tanuld meg Dasharata
Milyen az asszonyi váll.
Milyen az asszony fehér bőre, nézzed.
Nézzed — nézzed,
Szemed alatt borzong
Mint szirmok nyári esőben.

DASHARATA: Óh —
Sikos gyöngyházon sikló hold ezüstje!
Himalája haván lágy hajnal pirkadás!

Elomlani rajta szédít
Szédítő ájulat
Halálos mámor.

KAMALILA: *a publikumnak háttal fordulva felnyitja
elől is ruháját*

Érintsd meg Dasharata, adjad a kezed.
megfogja Dasharata kezét és a mellére húzza
Érzed-e, érzed-e, érzed-e,
Rugalmas — melegét — asszonyi . . .
[mellnek?

DASHARATA: *egyre halkabban, elhalóan*
Éget — éget — éget!

KAMALILA: *Dasharata kezét a testéhez szorítva húzza
a fülke felé*

Tanuld a ringó, remegő
Asszonyi csípőt.
Bársonyos bőrnek szomjú
Tapadását tanuljad . . .

DASHARATA: *kábultan hagyja magát a fülke felé vinni*
Kezem oda dermedt,
Vonagló karomon át

Perzselő láng
Olvasztja bágyadó testem.

ANASHUYA: Jaj vége, vége!

SZITRANGADA: Most elbukik!

ANASHUYA: Engem elárul!

SZITRANGADA: Kamalila fogja ölelni!

ANASHUYA: Most meghalok, mert Dasharata
[meghal!

SZITRANGADA: Jaj vége, vége!

ANASHUYA: Jaj!

berántja a függönyt. A két asszony eltűnik.

KAMALILA: *már a fölkében, húzza befelé Dasharatát*
Tanuld meg a mámort, tanuld meg
[a kéjt.

DASHARATA: Szédítő ájulat, halálos mámor.

RABNŐK: *suttogó kórus*

Most elbukik, most elbukik.
Nem állta meg a próbát.
Most vége van, most vége van,
A csábítás megejti.
Ma édes lesz a mámore,
Keserű holnap halála.

KAMALILA: *az egyik függőnyt behúzza*

Tanuld meg a mámort, tanuld meg
[a kéjt. —

DASHARATA: Nirvana kéje, megsemmisülés. —

Kamalila lassan elkezdni behúzni a másik függőnyt

EGY NŐI HANG KIVÜLRŐL: Dasharata!! Dasharata!!

DASHARATA: *összerezzen mintha villám érte volna,
megfordul és kilép a fülkéből, a függőnybe fogódzkodik*

Ki hí engem?

Nevemen ki szólít? *előre jön*

A NŐI HANG: *kivülről* Dasharata!

DASHARATA: Honnan jön ez a hang?

Talán otthon vagyok még,
Gyermek a tábortűz mellett
És álmodom a szerelemről?

középre jön

*Kamalila beburkolódzik és visszalép a rabnők közé,
akik mind a bal ajtó felé nézve egyenes sorfalat áll-
nak onnan Dasharataíig, Vidura is, aki eddig két rab-
nővel játszott, előkerül.*

SZITRANGADA: *belép balról Dasharata!*

DASHARATA: Ki szólít engem?

Régi életek hívnak-e vissza?

Vagy a halálnak fekete függőnye

[mögött

Uj élet szava szólít?

SZITRANGADA: *a rabnők sorfala előtt lassan-lassan
felmegy a fülke felé Dasharata!*

RABNŐK: *suttogó kórusa Szitrangada, Szitrangada!*

Jön a hajnali szellő.

Utolsó próbán veszedelmes

Szépségével küzdjön Dasharata.

Szitrangada, Szitrangada!
Jön a hajnali szellő.

SZITRANGADA: Engem is Anashuya küldött.
Ajándékba hozzád szép királyfi.
Tanuljad az asszonyt rajtam is.
Ne válassz asszonyt mig nem ismered.

DASHARATA: Amit tanultam már elfeledtem.
Minden asszonytudásom
Hangod letörölte.

SZITRANGADA: Dasharata!
Tanuljad meg az asszonyi pillantást!
*Csak kevéssé felemeli a fátylát úgy hogy az arcát
a publikum nem látja*

DASHARATA: *széttárt karokkal* Óh! — —
Emlékezem!! — —
Emlékezem!! — —

*előre nyújtott kezekkel, holdkóros mozdulatokkal, mint
a hipnotizált közeledik Szitrangada felé, aki a fülke
mellett áll és mozdulatlanul némán nézi, felemelt fátylát
úgy tartva, hogy a publikum nem lát az arcába. Hosszú
néma játék.*

RABNŐK: *suttogó kórus*

Veszte felé megy, veszte felé megy.
Szitrangada megbabonázta.
Veszte felé megy lepke a lángra,
Veszte felé megy Dasharata.

VIDURA: *belekapaszkodik hátulról urába*

Állj meg, állj meg Dasharata,
Jaj ne menj, mert ez a veszted,
Ez a próba. Végünk, végünk,
Meghalunk ha nem állsz ellent!

*Dasharata némán, meg se fordulva megy előre mint a
hipnotizált, maga után húzva Vidurát*

RABNŐK: Jaj ne eresszük
Szegény királyfit,
Veszedelemtől
Óvjuk, tartsuk.
Jaj ne eresszük,
Jaj ne eresszük!

*A rabnők belekapaszkodnak hosszú sorban Vidurába és
húzzák Dasharatát, akit nem lehet megállítani. Lassan de
folyton megy Szitrangada felé magával húzva az egész sort*

VIDURA: Állj meg, állj meg Dasharata,
Jaj ne menj, mert ez a veszted
Ez a próba végünk, végünk,
Meghalunk, ha nem állsz ellent!

RABNŐK ÉS

VIDURA: *eleresztik Dasharatát*

Hiába minden nincsen hatalom,
Mely visszatartsa. Vége, vége.
Szemek varázsa megbabonázta.
Hiába minden, vége, vége.
Gyerünk, gyerünk, hiába minden
[gyerünk, gyerünk.]

*Rabnők és Vidura el. Alkonyodik. Szitrangada mozdu-
latlanul áll a fülke előtt. Dasharata még mindig feléje
nyújtott karokkal megáll. Hosszú szünet. Szitrangada
belép a fülkébe, melynek árnyékában már alig látható.
Dasharata nagyon lassan utána megy és belép a fül-
kébe, melynek függönyei becsukódnak. Egészen beeste-
ledett. Besüt a hold. — Szünet.*

RABNŐK: *jönnek vissza lábujjhegyen, osonva, bujva,
körül táncolva a holdas teremben. Halk kórus*
Csókoljad, csókold míg forró az ajkad.
Hajnalra hideg lesz, mint a hó.

Soha férfit mi nem ölelünk kétszer
És minden csókunk búcsúzó.
És minden csókunk búcsúzó.

Ringasson édes mámor a halálba,
Ringassa kéj a lelkedet át.
Örökálomba ájult szerelem
Ringasson el mint édes anyád.
Ringasson el mint édes anyád.

Ballet. Az egyik rabnő levetkőzik a holdfényben és buja szilaj táncot jár. Sójajtó zümmögő kórus kíséri.

A rabnők hirtelen szétrebbennek és eltűnnek. Balról jön a miniszter egy lámpással. Középre jön, körülnéz, a fülke függönye elé lép, hallgatódzik, csóválja és megvakarja a fejét és újra kimegy. Szünet. Erősebb holdfény.

DASHARATA: *támolyogva jön ki a fülkéből*
Arany felhőkön úszom
Fényes tengerek felett.
Odalent mélyen ködös part, az élet.
Virág voltam-e a réten?
Madár voltam-e az erdőn?
Ember voltam-e régen? Valaha régen?

Ibolyaszínű ködben
Odalent mélyen?
Arany felhőkön úszom
Fényes tengerek felett.

VIDURA: *berohan balról* Jaj, jaj, jaj, jaj, jönnek, jönnek,
Minket ölni jönnek, jönnek!
Ugye mondtam, baj lesz ebből,
Ne engedj a csábításnak?
Végünk, végünk, jönnek, jönnek.
Jer szaladjunk, meneküljünk!
Jaj bújjunk el. Gyere már no!
ráncigálja Dasharatát

DASHARATA: *mintha álmodna* Arany felhőkön úszom
Fényes tengerek felett.
Odalent mélyen ködös part az élet.

VIDURA: Jaj nem hallod? Itt vannak már!
Szaladjunk el, meneküljünk.
Jaj, jaj, jaj, jaj. Itt vannak már!

A baloldali ajtó kinyílik és bejön a miniszter fáklyásoktól kísérve. Utána alabárdos katonák és a hóhér és végül a rabnők.

MINISZTER: Fogjátok meg Dasharatát!
Nem állta meg a próbát.
Halált mond a fejére
A királynő szent esküvése.
Halál fejére annak
Ki Anashuya királynőt kívánja
És rabnőcsábításnak sem tud
[ellenállni.]

*A katonák megragadják Dasharatát és hátrakötik
a kezét. A hóhér mögéje áll.*

DASHARATA: Arany felhőkön úszom
Fényes tengerek felett.
Odalent mélyen ködös part, az élet.

RABNŐK: Óh jaj szegény Dasharata,
Óh jaj, hogy meg kell halnod.
Gyenge fiatalságod
Remegő lótuszbimbón
Hajnali harmat.
Óh jaj az asszonyoknak,
Óh jaj, hogy meg kell halnod.
Óh kérjük a királynőt,
Könyörögjünk kegyelmet!

*leborulnak a lefüggönyözött trónus előtt
felemelt karokkal*

Kegyelem, kegyelem Anashuya!
Ne öld meg Dasharatát!

MINISZTER: *a trónus függönyéhez lép*

Hallgass meg engem Himalája leánya,
Szájamból népeid bánata szól.
Kegyelmezz ennek az egynek.
Gyenge fiatalsága
Remegő lótuszbimbón
Hajnali harmat.

RABNŐK: Kegyelem, kegyelem Anashuya!
Ne öld meg Dasharatát!

MINISZTER: *széthuzza a trónus függönyét. Nincs mö-
götte senki*

Hol a királynő? — Anashuya eltűnt?

RABNŐK: Hol a királynő? Anashuya eltűnt?
Hol a királynő? Hol a királynő?
Anashuya eltűnt.

MINISZTER: *lejön a trónlépcsőről középre*
Anashuya királynő, meg sem
[hallgatta szónkat.
Anashuya kegyetlen,
[nincsen kegyelem.
Vigyétek Dasharatát,
[hóhér végezd a munkád.

DASHARATA: *miközben kifelé viszik*
Arany felhőkön úszom
Fényes tengerek felett
Odalent mélyen ködös part az élet.

RABNŐK: Óh jaj szegény Dasharata.
Óh jaj, hogy meg kell halnod.

SZITRANGADA: *kijő a fölkéből lefátyolozottan*
Megálljatok! —
Várjatok még hadd szóljak
Egy szót szeretőmhöz.

RABNŐK: *suttogó kórus*
Szitrangada, szegény Szitrangada jaj.
Szeretőjét megölte.
Búcsúzni akar.

SZITRANGADA: *Dasharatához lép*

Dasharata mondjad bánod-e,
Hogy meg kell halnod mert engem
[öleltél?

Dasharata mondjad bánod-e?

DASHARATA: Ha újra élnék meghalnék újra
És ezer életet ezerszer adnék érted!
Öled máglyáján égnék fel az égbe.
Áldjon meg az isten, hogy engem
[megöltél!

MINISZTER: Vigyétek Dasharatát.
Hóhér végezz vele.

RABNŐK: Óh jaj szegény Dasharata,
Óh jaj, hogy meg kell halnod.

SZITRANGADA: Megálljatok! —
Várjatok még egy csókot
Hadd adjak szeretőmnek.

*Leoldja fátylát és alóla Anashuya koronás feje derül ki
és leereszti a komorna rabnőruháját és drágakövekkel
rakott dús ruhájában áll ott Anashuya.*

DASHARATA: Anashuya!!

VALAMENNYIEN: Anashuya!!

VIDURA: Hálistennek, hálistennek
Hálistennek, hálistennek.

ANASHUYA: Eresszétek el Dasharatát.
Más nővel engem el nem árult.
Én csábítottam el
Dasharatát magamnak.

*Dasharata elébe borul, Anashuya felemeli
és magához öleli.*

VALAMENNYIEN: Hódolat néked királynő,
Tengerek gyöngye, Gangesz lótusza,
Félelmesfényű csillag Anashuya,
Világszép királynő hódolat neked!
Hódolat néked Dasharata,
Sugárzó párduc, asszonyfékező
Szerelem diadalmas királya.
Hódolat néked, hódolat neked!!

OSZK

Országos Széchenyi Könyvtár

RUTH DE SAINT DENISNEK

NAPSUGÁR ÉS KÍGYÓ

NÉMA TÁNCJÁTÉK

TÁNCOLNAK:

Az istennő

A napsugár

A kígyó

WYDZIAŁ FIZYKI

WYDZIAŁ FIZYKI

WYDZIAŁ FIZYKI

OSZK

Osztigányi Székely Károly

Hogy állítsam szóba a suhanó táncot? Ruth meztelen barna lábának nyoma a homokban mit mutat? Hiszen ha erről beszélni lehetne, akkor Ruth sem táncolna talán. A tánc a süketnémák művészete. De szánandó nyomorék az, aki lelke magvában nem süketnéma, mert nincs benne több, mint amennyit kimondani tud. Ahol már nehezől a szó, ott lesz könnyű a láb. Hogy kövessem szóval a táncoló Ruthot? Barna bokáin csengenek az arany perecek és csengenek lelkén a láncok. Ez az ő beszéde. De az én beszédem csak meztelen barna lábának nyoma a homokban.

A SZINPAD.

Elöl, a rampa mentén másfélméter széles tükör fekszik a földön. A tükör-szalag — a folyó, — jobbra és balra eltűnik az első kulissza mögött. A folyó partján három óriás lótosz-virág áll és tisztán, élesen tükröződik a vízben. A színpad

két oldalán lótoszok sora mutatja a háttér felé összehajló kék virágallét, mely a prospektus végtelen lótoszmezejébe torkol.

I. A TÜKÖRTÁNC.

Elöl, a középső nagy lótoszon ül a fiatal istennő. Keresztbefonja lábát és keresztbefonja karját. Minden vonala befelé fordul, minden tagja tapad még egymáson, mint zárkózott bimbóban a nedves levelek. Lefátyolozott arca felett magas tiara csúcsosodik és egész alakja kemény, hegyes bimbóként tükröződik a vízben.

Hűvös, szürke fény dereng. Napkelte előtti fény. Zárt bimbójában mozdulatlan az istennő, a derengő világnak szürkületekor. Ez a legelső napfelkelte előtt van, az első napnak fanyar-hideg hajnalán.

Most fázó borzongás remeg végig a kis, finom istennő testén: harmatos, gyenge rázkódás rázza. Lassan, lassan óvatosan kifejlenek karjai mint az első félénk, remegő, puha levelek. Lassan felemelkedik és tiarájának hegye először furja bele magát a szűz térbe és feje először emelkedik magas magányosságba, még csukott szemű ön-

tudatlansággal. Olyan egyedül van, hogy nem tudja, hogy él. Így lép ki a virágból. Borzongó, álmos, hajnali tagjai először élik a teret, mely még sűrű nekik: meg-megakadnak benne, mint a kemény vízben.

Most a parton áll és először nyitja ki a szemét. Remegő bőrén átlátszik a látásnak belézuhogása. És megpillantja magát a folyó tükreben. Riadva lát meg először másvalakit és a szerelem ijedelmével ismer önmagára. Riadtan menekül a partról. De szűz vágy húzza vissza. A víz tükre fölé hajol és ime először hajtja fel a fátyolt arca elöl; szemérmesen, lassan, mert testének héját hántja le és alatta nedvesen meztelen husát először éri levegő. Csodálkozva nézi meztelen testét és csodálkozva próbálja sosem próbált tagjait. Minden mozdulat új kaland és boldog meglepetés. Minden mozdulatban újra először látja meg magát és újra önmagára ismer. Váratlan gazdagságától részegen kalandos kedvvel játszatja titokzatosan ismeretlen tagjait.

A folyó tükre pedig minden mozdulatára felel. Minden mozdulatának vonalát szimmetrikusan kiegészítve, végigrajzolja lent a tükörben. Így táncol az istennő a parton fel és alá. Önmagával kacér-

ködó, szűzen szerelmes táncát táncolja teste ébredésének. Vele — fent és lent — egymásnak felelő vonalak dialógusa táncol. Lent és fent egy ornamentumnak két szimmetrikus fele mozog és ő beleszünt ebbe a nagyobb ornamentumba. Talán már lent táncol valaki és ő csak azt tükrözi ide-fent? Mert teste nem sűrűbb és nem nehezebb a víz tükreben táncoló testnél.

II. A SUGÁRTÁNC.

Most zengő pengéssel, arany dárdaként, belehull a szürke, hűvös derengésbe az első, izzó napsugár. Mint rézsutos arany oszlop áll meg keményen, a szűz teret ketté hasítván: ragyogó, vastag, sűrű sugár. Riadtan kapja össze fátyolát az istennő és szemérmesen bújva menekül a sötét sarokba és onnan nézi a kemény arany sugarat. Mint madár a kígyót, úgy nézi.

A sugár ugrik. Hirtelen szökéssel utána ugrik a sötét sarokba. A padlóra rajzolt arany kört arany hálóként dobja az istennő után. A szűz elillan. A sugár újra utána veti magát. De hajlékony, gyors búvással siklik előle mindig a szűz és a vastag kemény aranyhenger vakon és otrombán

ügyetlenül dőf mindig melléje. A fénykör üresen hull a padlóra. Otromba buta óriás kergeti így a sikamló sellőt. Milyen nehéz a napsugár és milyen könnyű a kis istennő.

Végül is megáll a fénydárda közepén, mintha elfáradt volna és újra mozdulatlan. De ime a felzaklatott lány reszkető kíváncsisággal, rémült vonzódással közeledik a mereven ragyogó sugár felé. Finom vadállatként óvakodva kúszik közelebb támadó és menekülő ugrásra egyformán kész lapulással. És óvatosan lopózik a padlón fekvő arany háló körül. Egyre bátrabb, egyre kacérabb és csalogató tánccal kelleti magát. A kemény napsugár dacosan mozdulatlan. Akkor a kis szűz istennő lassan kinyújtja kis kezét és óvatosan megérinti a sugarat. Megpendíti, mint egy rézsút a térbe feszített aranyhúrt. Kis hegyes újja egy pillanatra kigyullad, amint a napsugár ragyogó húsába nyomul. Erre hirtelen és vad nagy ugrással veti magát utána a sugár. De a kis szűz istennő könnyebb és gyorsabb a fénynél: kisiklik. Az arany oszlop megint konokul és mozdulatlanul vár. A lány egyre zaklatottabb és hevültebb. Már bátrabban és szemérmetlenebbül közeledik hozzá, hogy hegyes újjaival újra megpen-

gesse. De ime most a sugár húzódik el előle. A kis istennő megdöbbenve és nyugtalanul néz utána. És ime lassan kinyulnak a karjai, bár nem akarja és elindulnak lábai, bár nem akarja, a fénysugár után. Szégyenkezve hajtja félre a fejét és teste sejtő félelemmel görbül hátra. Valami láthatatlan hatalom vonszolja egyre közelebb. Reszkető kis tenyereit rémülve feszíti neki a levegő falának. Hiába. Már majd eléri, mikor a sugár újra elhúzódik előle. A menekülés öröme és a megalázottság haragos fájdalma egymásra cikáznak arcán és testén. Forró és vad tánccal röpíti vágya a menekülő aransugár után. Tánca egyre bujább és szilajabb, tagjai, mint a lángok csapnak ki belőle és felbomlott haja lobog. Egy eszeveszett nekirohanás leszaggatja testéről az ezüst fátyolt . . . a kemény, erős napsugár hirtelen fordulással szembeszegeződik — és a kis istennő ájultan beleomlik.

Hátracsuklott fejéről lezuhog felbomlott haja. Cukott szemekkel és nyitott ajkakkal fordítja izzó arcát szembe a nappal és vonagló testén áthatol a fény. Karjai ölelnek, megrogyó térdei ránganak és karcsú dereka hátragörbül édes kínjában a kéjnek. Hanyattzuhanva birkózza magába

a marcangoló fényt, ájulásig. (Danae magába fogadta megtermékenyítő hímaranyát a forró napnak.) Mozdulatlanul, csukott szemekkel fekszik az istennő a földön és az erős sugár áll rajta mozdulatlanul: kemény és diadalmas arany láb a legyőzött szűzön.

Halottként elnyúlva fekszik. Fátyla lehullott, tiarája elgurult. Akkor a sugár lassan lesiklik róla. Padlón kúszó arany körében megcsillan a tiara és a fátyol. Megcsillan és a levegőbe emelkedik. Az emelkedő sugár magával viszi, mint arany sas a martalékát és a fátyollal és a tiarával együtt eltűnik. Újra sötét lesz.

Az ájult istennő a fénytől elhagyottan szürke hideg derengésben fekszik újra.

III. A KÍGYÓTÁNC.

Az ébredés fájdalma nyilal gyötört tagjaiba. Zilált riadással tápászkodik fel és rettenve eszmél. Keresi ezüst fátylát és arany tiaráját. Elveszett istenségét keresi. Gyáva rémült futkosással keres a boruló, nehéz sötétségben. Fázós, rettegő büntudat hajtja a nyugtalan eltévedt árvát és egyre sűrűbb, nehezebb sötétség borul le:

sivatag sötétség. Villámtalan fekete dörgés gördül feléje az éjből. Vad menekvéssel fut vissza lótuszához. De a virág becsukódott. Szívalakú, hegyes kemény bimbóvá csukódott a lótosz és kizárja a pártájavesztett kis istennőt. Kétségbeesetten markol bele a szirmokba. Mögötte gördül a fekete dörgés. Kis kezeivel tépi, feszíti a nagy szirmokat. Egyszerre nagy fekete kígyó ágaskodik ki a lótoszból. A kis istennő rémülten szökik vissza. De a kígyó már rajta van. Két kis markával markolja a kígyó hajló derekát és eltartja magától kinyújtott karral. Épen így nyújtotta ki karját, mikor a szerelmes napsugár ellen védekezett, épen így fordította félre fejét, épen így hajtotta hátra derekát, mikor még az ismeretlen szerelemtől félt.

A fekete kígyó fekete ijként görbül a kezében, fekete girlandként hajlik és hurkolódik köréje: a halál fekete girlandja. De mintha a kis istennő birkózó táncában maga koszoruzná magát vele . . .

Laokoon-tánc ez, tragikus kígyótánc, haláltánc. A kígyó körülfonja karcsu testét. De a kis istennő karcsu teste épen úgy görbül és vonaglik a kígyó fekete ölelésében, mint ahogy a sugár arany ölelésében görbült és vonaglott. A lecsukott sze-

mek és nyitott remegő ajkak a kéjt és kint egyformán mutatják. Ugyanannak a táncnak új variációja ez. Minden mozdulata és minden ritmusa rokon. Így csuklott hátra a feje, így rángottak megrogyó térdei és így zuhant hanyatt megadva magát a halálnak, mint ahogy a szerelemnek adta meg magát. Ugyanazon a helyen fekszik, ugyanúgy — mozdulatlanul.

IV. A MEGVÁLTÁS.

Hatalmas fekete dörgés egy pillanatra teljes sötétséget görget feléje. Hirtelen zengő csengéssel újra behull a napsugár arany dárdája, a rézsutos, ragyogó oszlop, az éjbe. De csengése most enyhébb, enyhébb ragyogása is. Nem emésztő tűz ég a fényében, hanem könnyörület és remény. Lassan keresve tapogatja végig arany újjával a talajt. Arany körében végre megcsillan a kis istennő lába. A sugár megáll, aztán felsímogat rajta fejig és fejtől vissza lábíg, gyöngéd enyhe mosolygó fénynyel. És életre símogatja a kis istennőt. És az lassan feltámaszkodik, mély álmokútól húzza fel magát. Gyönyörű nagy tiara tündököl fején. Nyugodt és magabiztos büszkeséggel emelkedik fel. Asszony lett és királynő

Áldó hatalmú mozdulattal nyújtja gazdag karjait a lótoszok fölé. Szerelmen és halálon át megváltott asszony lett. Már nem riadt szűze a de-rengő hajnalnak, nem a szerelem félelmeiben tántorgó és nem a halál félelmeiben tántorgó. Hanem királynő, örök nyugalma biztos asszony-ságának harmóniájában. És elhalad a csukott lótoszbimbók mellett és áldott termékeny érintésétől megnyílnak a virágok. És valamennyi virágkehelyből viráglányok lépnek ki és köréje sereglenek: az ő gyermekei. És így áll ő közép-pen, a földnek virágos talapzatán, örök istennője az örök termésnek.

A KÖNNYŰ EMBER

BOLONDOS BÁBJÁTÉK
EREDETI VÁROSLIGETI MÓDRA

SZEREPLŐK:

A könnyű ember

Philine

Betty

Cseléd

A porszívó ember

*Kis biedermeier szoba, kis biedermeier ablakkal.
Philine, kis biedermeier nő, ül a kis biedermeier
zongora előtt és egy kis biedermeier-dalt énekel.*

PHILINE

(nagyot tüsszent) Óh, ez a borzasztó nátha! Minden idealizmust megzavar. *(tüsszent)* Óh, óh, fujj! Már dalolnom sem enged ez a nátha. *(megtörli orrát és feláll)* Pedig hogy dulnak keblemben az érzemények. Ach, a nyitott ablakon befuvall a tavaszi zefir és felszítja szívem lángját. Ach, hogy vágyom a szerelem után! De gyülölöm a nehézjárásu, otromba, vaskos férfiakat, utálok a durva, nehéz tuskókat. Én finom és lenge ifjúról álmodom, aki mint az orchidea szirma minden lehelletre megremeg. Óh, egy ifjúról álmodom, aki finom és könnyű, mint az illat. Óh, óh, *(tüsszent)* óh ez a nátha.

A KÖNNYŰ EMBER

(bepereg az ablakon és tántorogva, lebegve neki)

ütődik a bútoroknak) Pardon! Pardon! Csókolom a kezét. Pardon!

PHILINE

Jaj, segítség! Egy részeg ember! Fujj! Egy részeg ember!

A KÖNNYŰ EMBER

(tántorogva) Pardon, drága kisasszony, pardon bájos tündemény, én nem vagyok részeg. Én egy cseppet sem vagyok részeg.

PHILINE

Szépen nem részeg maga. Hiszen nem tud megállni a lábán. Óh, fujj!

A KÖNNYŰ EMBER

(tántorogva) Hogy tudnék megállani a lábamon, óh tünde virágszál, mikor olyan nagy cúg van itt. Itt cúg van kérem. Nyitva van az ablak és nagy cúg van. Én pedig olyan könnyű és finom vagyok, hogy minden lehelletet érzek, mint a pehely. Itt pedig rettenetes cúg van. Cú-úg van!

PHILINE

(keblére szorítva kezét) Óh, igazat mondanál deli ifjú? Nem vagy részeg, hanem csak könnyű mint a pehely? Óh. Amor segíts és szívem meg ne szakadj!

A KÖNNYŰ EMBER

(tántorogva) Ne tessék sziveskedni szavalni, hanem tessék sziveskedni becsukni az ablakot, mert ez a borzasztó cűg nekiröpít a szekrény sarkának és meghalok. Jaj! Jaj!

PHILINE

Óh, óh! Csukom már, csukom már! Röpülök!
(az ablakhoz siet)

A KÖNNYŰ EMBER

Szépen röpül maga! Én röpülök! *(a levegőben himbál)*

PHILINE

(becsukja az ablakot) Óh, most meglátom valóra váltak-e álmaim. Szívem, most légy erős. Óh, megfordulni sem merek.

A KÖNNYŰ EMBER

(szilárdan áll, finom hajbókolással) Óh kissasszony! Óh égi ábrándkép! Fordítsa felém csilagszemeit. Ime szilárdan állok, mert nincsen cüg. Nézze, nem vagyok részeg, csak könnyű és finom vagyok, mint a pihe, a pihe és minden fuvallatra megremegek.

PHILINE

(megfordul és kitarja karjait) Óh, álmaim hőse, drága ifjú, mondd, hogy kerültél a leányálmok e szűzi szobájába?

A KÖNNYŰ EMBER

A leányálmok e szűzi szobájába is azért kerültem kérem, mert olyan finom és könnyű vagyok. Egy gyönyörű hölgnél voltam épen látogatóban...

PHILINE

Ah, ne pirítson el, maga csúnya ember!

A KÖNNYŰ EMBER

Egy hölgnél voltam épen, mikor megérkezett a férj, egy vaskos, otromba fráter.

PHILINE

Óh, szörnyű tragédia!

A KÖNNYŰ EMBER

Már azt hittem, bántani akar. De nem! Nem akart bántani. Hiszen engem mindenki szeret. Engem mindenki, mindenki szeret. Ő is a tenyerén hordozott. Olyan könnyű vagyok, hogy a tenyerére vett és hordozott. De ah, véletlenül nagyot lendített a tenyerén és ah véletlenül nyitva volt az ablak és én véletlenül kirepültem, mert olyan könnyű vagyok. És odakint a tavaszi zefir fuvallt és engem szárnyaira vett.

PHILINE

Ach, poesie!

A KÖNNYŰ EMBER

Szárnyaira vett és letett a leányálmok e szűzi szobájába.

PHILINE

Óh, boldog sors!

A KÖNNYŰ EMBER

Óh boldog sors, mely a te lányszűzálom szobádba sodort. Óh ábrándjaim csillaga, te ideál! Szeress engem. Hiszen engem mindenki, de mindenki, mindenki szeret!

PHILINE

(eltakarja az arcát) Menjen, maga rossz ember! Maga Don Juan!

A KÖNNYŰ EMBER

Szépen megyek! Inkább jövök. *(Philine felé lebeg)* Tegezz engem, mert hiszen ugyis szeretsz. Már az első perctől fogva szeretted.

PHILINE

(kitárja a karjait) Óh, jer hát a keblemre. Te drága, te finom, könnyű ember!

A KÖNNYŰ EMBER

Megyek. Megyek a kebledre! Hogy hívnak téged édes? *(meg akarja csókolni)*

PHILINE

(nagyot tüsszent)

A KÖNNYŰ EMBER

(a szoba tulsó végébe röptül) Pardon! Neved heves, de kellemes, mondaná a gyorsíró.

PHILINE

Jaj ez a borzasztó nátha! Ez a csunya nátha! Óh bocsáss meg deli ifjú! Jer vissza, jer vissza hozzám.

A KÖNNYŰ EMBER

Jó, megyek vissza a kebledre! De ne mondd a neved. Már tudom. *(meg akarja csókolni)*

PHILINE

(újra nagyot tüsszent)

A KÖNNYŰ EMBER

(felrepül a szekrény tetejére) Jaj. Pardon! De pardon!

PHILINE

Jaj, ez a nátha! Borzasztó! Istenkém! Jaj! *(sír)*

A KÖNNYŰ EMBER

Bocsáss meg kedves ideál, de így csakugyan veszedelmes a szerelem, mert véletlenül úgy a falnak találsz fújni, hogy mint freskó maradok oda-kenve. De van egy ötletem. Fordulj meg drága. Fordulj meg. Így ni. Most mehetek. Most nincs ellenállás. *(hátról megöleli és megcsókolja)* Drága báj-kéj, szerelmi tündemény. *(hangos csókok)* A nyakra így, meg a füled mögé, így. *(csókok)*

(Kinyílik az ajtó és belép Betty)

BETTY

Jó reggelt Philine, jó reggelt barátnőm.

PHILINE ÉS A KÖNNYŰ EMBER

(ordítva) Cúg, cúg!

A KÖNNYŰ EMBER

(megint tántorog és himbál és nekiverődik a bútoroknak) Cúg van! Tessék becsukni az ajtót. Tessék becsukni az ajtót.

BETTY

Mi ez? Jézuskám! Micsoda részeg ember ez?

PHILINE

Ne sértegesd álmaid hőségét! Ő nem részeg, ő csak könnyű, mint a pihe! Mint a pihe!

A KÖNNYŰ EMBER

(tántorogva) Cúg, cúg!

PHILINE

Csukd be gyorsan az ajtót, majd meglátod, milyen szilárdan áll.

BETTY

Szilárdan áll? Óh, akkor becsukom az ajtót.
(becsukja)

A KÖNNYŰ EMBER

Köszönöm, köszönöm nemes barátnőm. Engedje meg, hogy ajkammal illessem kezét. *(Betty felé megy)*

BETTY

Óh, milyen negédes, milyen kecses. *(egyik kezét csókra nyújtja, a másikkal legyezi magát)*

A KÖNNYŰ EMBER

(a legyező szelétől visszatántorog) Óh, pardon!

BETTY

Óh, miért távolodik el tőlem megint, maga kacér!

A KÖNNYŰ EMBER

Mert maga ellegyez engem, maga kacér! Óh ne legyezzen, óh ne legyezzen el, hiszen engem mindenki szeret. Engem mindenki, mindenki, mindenki szeret. *(újra közeledik)*

PHILINE

Hah, áruló! Szívem elrablója te! Most már a barátnőm kéne neked? Nem, nem eresztelek! *(belékapaszkodik és elhúzza a szoba másik végébe)*

A KÖNNYŰ EMBER

Pardon, pardon!

BETTY

Te irigy Philine, te önző barátnő! Te minden férfit magadnak akarsz! Megállj. Majd segít az én jó legyezőm. *(erősen legyez a könnyű ember felé)*

A KÖNNYŰ EMBER

Cúg, cúg! *(kirepül Philine karjaiból és a levegőben lebeg)*

PHILINE

(utána nyújtja karjait) Jaj!

BETTY

Szállj, szállj, szép madár, jó madár!

A KÖNNYŰ EMBER

(a levegőben) Cúg, cúg! *(a szekrény tetejére repül)*

BETTY .

Úgy! Most vedd le magadnak.

PHILINE

Tudod mit Betty, drága Bettykém, szivem ba-

rátűje. Alkudjunk meg ötven százalékra. Kommunizáljuk ezt a deli ifjút.

A KÖNNYŰ EMBER

(*a szekrény tetejéről*) Bravó! Bravissimó. (*leugrik*) Itt vagyok hölgyeim. Parancsoljanak!

BETTY

Éljen a kommunizált szerelem!

A TÖBBIEK

Éljen!

(*Tánc. A könnyű ember fantasztikus és lehetetlen mozdulatokkal röpi egyiktől másikhöz*)

PHILINE

Óh be könnyű, lenge tánc!

BETTY

Fonódjék szerelmi lánc.

PHILINE

Egyszer itt és egyszer ott.

BETTY

Visszatér, ha elhagyott.

PHILINE

Elrepül, de visszaszáll még.

BETTY

Szép szerelmi labdajáték.

(labdázna a könnyű emberrel, egymásnak dobálva)

CSELÉD

(Borzas fejét bedugja az ajtón) Nagysága! Jönnék a porszívók!

EGYMÁS UTÁN MIND A HÁRMAN

Jaj, jaj!

BETTY ÉS PHILINE

A könnyű ember bújjon el! Jaj, bújjon el. Asztal alá, zongora alá. Borítsuk le a krinolinjainkkal.

(A könnyű ember a földre fekszik, a két nő krinolinjával eltakarja. Néma pausa. Az ablakban megjelenik

egy létra, azon lassan feltolódik egy szörnyű fej, majd az egész félelmetes, kísérteties ember. Kezében egy nagy cső. Idegfeszítő pausa. Lélegzet-visszafojtás.)

A SÖTÉT EMBER

(démonikusan) Itt a Vacuum Cleaner porszívó és szívni fog. Szívni! Szívni! Szí-i-ivni!

A NŐK

Óh rettenetes!

A PORSZÍVÓ EMBER

(bedugja a nagy csövet az ablakon. Démonikusan) Kohn, kezdheti! *(Odalenn démonikusan berreg a motor.)*

A KÖNNYŰ EMBER

(a szoknyák alatt, panaszosan) Cúg, cúg!

A NŐK

Óh, álnok sors, kegyetlen végzet!!

A KÖNNYŰ EMBER

(lassan kiszívódik a szoknyák alól) Cúg, cúg!
(a levegőbe emelkedik)

A NŐK

Jaj, jaj, ne eresszük. (*belé kapaszkodnak*)

A PORSZÍVÓ EMBER

(*démonikusan, vadul*) Kohn duplát! Kohn bele!
Kohn az istenedet bele! (*a gép erősebben berreg*)

A KÖNNYŰ EMBER

(*rángatódzva a levegőben*) Cúg, cúg!

A NŐK

Ah nem bírom már tartani. Vége a tavaszi
álomnak! (*eleresztik*)

A KÖNNYŰ EMBER

(*a levegőben*) Szerelmek, Lillák, isten veletek!
Isten veletek örökre! Cúg, cúg! (*kirepül az ablakon*)

A NŐK

(*sikoltva elájulnak*)

TARTALOM:

A fekete korsó	5
A királynő komornája	27
Napsugár és kígyó	67
A könnyű ember	79

BALÁZS BÉLA KÖNYVEI

KNER IZIDOR KIADÁSÁBAN MEGJELENTEK

DR. SZÉLPÁL MARGIT

DRÁMA. II. ÁTDOLGOZOTT KIADÁS, ÁRA FÜZVE 6 KORONA.

A VÁNDOR ÉNEKEL

VERSEK. II. ÁTDOLGOZOTT KIADÁS, ÁRA FÜZVE 5 KORONA.

MISZTÉRIUMOK

MÁSODIK KIADÁS, ÁRA FÜZVE 7 KORONA.

LÉLEK A HÁBORUBAN

BALÁZS BÉLA HONVÉDTIZEDES NAPLÓJA.
DIVÉKY JÓZSEF RAJZAIVAL. ÁRA KÖTVE 4 KORONA.

TRISTAN HAJÓJÁN

BALÁZS BÉLA UJ VERSEI.
NAGY OKTÁV ALAKBAN. ÁRA FÜZVE 3 KORONA.

JÁTÉKOK

GRÓF BÁNFFY MIKLÓS ÉS BERÉNY RÓBERT RAJZAIVAL.
ÁRA FÜZVE 4 KORONA.

HALÁLOS FIATALSÁG

DRÁMA. ÁRA FÜZVE 4 KORONA.

HÉT MESE

KOZMA LAJOS RAJZAIVAL. MŰVÉSZI KIÁLLÍTÁSBAN.

ÁRA FÜZVE 8 KORONA.

MERITETT PAPIRON SZERZŐ ALÁÍRÁSÁVAL 12 KORONA.

KALANDOK ÉS FIGURÁK

NOVELLÁK. SZERZŐ ARCKÉPÉVEL. ÁRA FÜZVE 7 KORONA.

TESTVÉRORSZÁG

GYERMEKMESE. KOZMA LAJOS RAJZAIVAL.

MŰVÉSZI KIVITELBEN. ÁRA KÖTVE 5 KORONA.

ISTEN TENYERÉN

I. KÖTET. KETTEN VILÁGGÁ MENNEK

REGÉNY. SAJTÓ ALATT.

KNER IZIDOR KIADÁSÁBAN MEGJELENT

LUKÁCS GYÖRGY:

BALÁZS BÉLA ÉS AKIKNEK NEM KELL

ÖSSZEGYŰJTÖTT TANULMÁNYOK BALÁZS BÉLA ÍRÁSAIRÓL.

ÁRA FÜZVE 4 KORONA.

MÁSKIADÓKNÁL RÉGEBBEN MEGJELENTEK

HALÁLESZTETIKA

DEUTSCH ZS. KIADÁSA. (ELFOGYOTT.)

DIALÓGUS A DIALÓGUSRÓL

MODERN KÖNYVTÁR.

TÖRTÉNET A LOGODY-UTCÁRÓL

ELBESZÉLÉS. MODERN KÖNYVTÁR.

AZ UTOLSÓ NAP

DRÁMA. MODERN KÖNYVTÁR.

DRAMATURGIA

„ELŐADÁSOK A SZELLEMI TUDOMÁNYOK KÖRÉBŐL“
KÖNYVTÁRA.

OSK

Copyright © 2000 by O.S.K. Inc.

ÁRA 8 KOR.

Összeállította: K. M. K.